

HỒI 34

Bạch Liên Giáo

Thấy ngoài mấy người Xích Tăng Lạt Ma đang từ lưng chừng núi tiến xuống, đi sau họ là gần cả trăm nhân vật vận y phục tuyến trắng, chính là người của Bạch Liên Giáo. Toàn thể mọi người đương diện tại lư bằng đều nhất tề xông vào:

- Họ là ai? Môn phái nào?
 - Chỉ có tăng nhân ở Tây Vực mới có tăng bào màu đỏ?
 - Phiên Tăng Tây Vực ư?
 - Nguy tai! Là Bạch Liên Giáo rồi!
 - Ma Tăng Tây Vực. Họ là hậu nhân của Ma Tăng Tây Vực độ nào.
 - Hừ! Tây Vực thì Tây Vực! So với thế lực của chúng ta hiện giờ, chúng có đến cũng chỉ nạp mạng!
 - Phải! Chúng đến chỉ nạp mạng thôi!
 - Nhìn kìa. Nhân vật xuất hiện sau cùng, trên tay cầm một tiểu kiếm, vóc dáng đó không phải của Cung chủ Thần Bí Cung sao?
 - Nếu là y, sao y có liên quan với Tây Vực?
 - Quỷ Ấn Tu La Công!?
 - Không sai! Đó chính là công phu thành danh độ nào của Ma Tăng Tây Vực!
 - Vậy là rõ rồi...
 - Tây Vực và Thần Bí Cung là một Chúng đều đáng chết!
 - Phải? Chúng đáng chết cả!
 - Giết! Phải giết tất cả!
- Kinh tâm, Cẩm Phong chợt đưa cao tay:
- Mọi người chớ động vọng Xin mọi người hãy nghe tại hạ nói!

Có tiếng người xâm xì:

- Nghe kìa! Hãy nghe Minh chủ có chỉ dụ kìa!

Tiếng xôn xao dần lắng lại!

Miễn cưỡng trong cương vị Minh Chủ, Cầm Phong cất cao giọng:

- Giữa Tây Vực và Trung Nguyên cần phải tránh những ngộ nhận, những lầm lẫn đáng tiếc về việc này, tại hạ và cố Bang chủ Cái Bang cũng đã đề cập đến. Xin chư vị đừng quá khích động, kéo lầm kế ác ma Lỗ Trung, Hứa Đạt hoặc Đường Thanh!

Lỗ Trung, nhân vật đã xuất hiện sau cùng giờ nghiễm nhiên để lộ lư sơn chân diện mục là Hứa Đạt mà Cầm Phong từng biết, từng được lão cứu mang gần hai mươi năm dài!

Lão đang đứng ngay trên một tảng đá khá cao, tay vung vẩy ngọn Tu La Tiểu Thần Kiếm, tín vật cổ truyền của Bạch Liên Giáo Tây Vực!.

Lão cất giọng oang oang:

- Đâu còn là chuyện ngộ nhận nữa, tiểu tử? Nếu không được chư vị Hộ Giáo Pháp Sư lặn lội xa xôi từ Tây Vực vào đây báo tin, bổn Giáo Chủ nào biết Hộ Giáo Pháp Sư Ngõa Nặc Lạt Ma cho đến giờ vẫn chưa về đến bổn Giáo để hỏi báo! Tiểu tử người thật to gan, chỉ vì chút hiềm khích không đáng kể với bổn giáo chủ đã lén lút sát hại Ngõa Nặc Lạt Ma! Hôm nay...

Cầm Phong quát lớn:

- Ai đã giết Ngõa Nặc Lạt Ma? Có Lan Hoa Thánh Thủ ở đây lão ma người đừng hòng chối tội? Lão là phản đồ, chính lão đã sát hại Ngõa Nặc Lạt Ma!

Lão mỉm cười ung dung:

- Tu La Thần Kiếm bổn Giáo chủ có là do tự tay Ngõa Nặc Lạt Ma ủy thác trao cho. Người bất tất phí lời. Mối hận ba trăm năm trước giữa Tổ sư bổn Giáo và Uy Phong lão trọc, cộng với mối thù sát hại Ngõa Nặc Lạt Ma mới đây, số phận của người và của toàn thể võ lâm Trung Nguyên kể như đã được an bài định đoạt.

Sợ quần hùng lại bị khích nộ, Cầm Phong vội quát:

- Nếu lão bảo Tu La Thần Kiếm là do Ngõa Nặc Lạt Ma tận tay giao cho, hãy nói đi, Vô Ngã Bát Mạch Công, lão đã có chưa, đã tìm thấy chưa?

Lỗ Trung vẫn thản nhiên:

- Từ khi Tổ sư bốn giáo tạ thế cho đến tận bây giờ, nào có ai tìm thấy nơi ẩn giấu của Vô Ngã Công Phu? Hay người bảo Ngõa Nặc Lạt Ma đã tìm thấy?

Cầm Phong đặc ý:

- Không sai! Và vì muốn ta báo thù họ, vì muốn ta giúp Bạch Liên Giáo thanh lý môn hộ, xử trị phản đồ, chính Ngõa Nặc Lạt Ma đã trao truyền toàn bộ kinh văn Vô Ngã cho ta?

Lỗ Trung thoáng giật mình:

- Người định lừa ai vậy, tiểu tử? Ngõa Nặc Lạt Ma sao có thể tìm thấy kinh văn Vô Ngã?

- Có tìm thấy nhưng chưa kịp luyện. Vì lẽ đó, khi trao truyền cho ta, Ngõa Nặc Lạt Ma vì biết khó toàn mạng đã buộc ta phát thệ hai điều!

Lỗ Trung bật cười:

- Lời của người chỉ gạt được lũ trẻ lên ba, đừng mong lung lạc bao nhiêu chư vị Hộ Giáo Pháp Sư ở đây! Ha...Ha...

Phát hiện những Xích Tăng Lạt Ma đều có vẻ chú tâm, như họ muốn nghe Cầm Phong nói tiếp, nghĩa là họ chưa thật sự tin ở phản đồ Lỗ Trung, cho dù Lỗ Trung là người đang cầm giữ tín vật Tổ truyền!

Không bỏ lỡ cơ hội, cũng không để Lỗ Trung có dịp thực hiện mưu đồ xúc xiểm cho hai phái Trung Nguyên và Tây Vực tàn sát lẫn nhau, Cầm Phong dù là bịa vẫn phải cất cao giọng nói tiếp:

- Ta đã lập thệ, thứ nhất, khi có dịp, phải giao hoàn ngay kinh văn Vô Ngã cho Bạch Liên giáo! Thứ hai...

- Câm! Người làm gì có kinh văn Vô Ngã mà giao hoàn!

Và Lỗ Trung nâng cao tín vật:

- Toàn thể Giáo chúng bốn giáo nghe lệnh! Mau xuất thủ, tiêu diệt kẻ thù. Báo hận cho Tổ Sư, báo thù cho...

Cầm Phong bật gầm một tiếng, to như tiếng sấm động:

- Hãy xem công phu Vô Ngã đây!

Dứt lời, dù Cầm Phong không hề nhích thân cũng không để khí nhưng toàn thân chàng bỗng cất cao lên không trung và dừng lại cách mặt đất độ nửa trượng.

Thấy vậy Lỗ Trung tuy khiếp hãi trước bản lĩnh thượng thừa của chàng

nhưng vẫn cố ý cười:

- Đó là khinh thân Đẳng Bình Bát Bộ, một công phu tuy cao diệu chứng là sở học Trung Nguyên, đâu phải công phu Vô Ngã. Ha... Ha...

Không nói không rằng, toàn thân đang đứng yên giữa không trung, không hiểu Cẩm Phong làm như thế nào mà toàn thân vụt bằng bằng lao đi!

Có tiếng mọi người hò reo:

- Ngự Khí Phi Hành! Đó là Thuật Ngự Khí Phi Hành!

Lỗ Trung càng có dịp cười to hơn:

- Người nghe rồi đó? Công phu của người là công phu của Võ Lâm Trung Nguyên thôi! Ha... Ha...

Cẩm Phong đang cho thân hình trôi đi, bỗng thu hai chân lên cao và tạo thành tư thế xếp bằng nhưng không để thân hình rơi xuống!

Lần này có tiếng hò reo từ phía Xích Tăng Lạt Ma bằng tiếng Tây Vực.

- ...

Tuy không hiểu họ nói gì, reo hò điều gì, nhưng qua sắc mặt tỏ ra hãi sợ của Lỗ Trung, Cẩm Phong cũng biết họ nhận ra công phu chàng đang thi triển chính là công phu Vô Ngã của Tây Vực Bạch Liên Giáo!

Chấp hai tay trước ngực, Cẩm Phong bỗng hô vang một câu phật hiệu:

- A Di Đà Phật!

Lập tức, quanh thân chàng liền phát tán ra vài tia kinh khí, thoát đầu mờ nhạt, sau rõ dần.

Trong những Xích Tăng Lạt Ma cũng có người am hiểu tiếng Trung Nguyên, như Ngõa Nặc Lạt Ma độ nào! Vị này chợt kêu lên:

- Đúng là Vô Ngã Bát Mạch Công! Có tất cả tám tia kinh khí tượng trưng cho Bát Phương Phật! Tiểu đàn việt hãy nói ngay lời phát thệ thứ hai! Tiểu đàn việt hứa thế nào với Ngõa Nặc sư huynh?

Cẩm Phong chợt nhìn thấy Lỗ Trung vụt xoay người bỏ chạy.

Chàng vừa vận lực xả công, vừa gầm:

- Đó là thu thập phản đồ. Báo thù cho Ngõa Nặc Lạt Ma. Phản đồ chó chạy!

Chàng cuộn tung người đuổi theo!

Vút!

Ở phía sau, tiếng quần hùng nhốn nháo và tiếng những Xích Tăng Lạt Ma xí xa xí xô bằng tiếng Tây Vực được dịp vang rộ lên!

Tuy có nghe, tuy có sợ bọn họ vì thiếu kìm chế sẽ hỗn chiến, nhưng do mọi đầu dây mối nhợ đều xuất phát từ lão ác ma Lỗ Trung. Cẩm Phong thầm nghĩ, chỉ cần bắt được lão ma, buộc lão phải thú tội, là đủ giải tỏa cho mọi ngộ nhận, chàng đành tiếp tục truy đuổi lão ma!

Vút!

Lão ma đang cuống cuống chạy bừa lên đỉnh núi.

Vút!

Cẩm Phong vận lực phát xạ một tia kiếm khí.

Viu... Viu...

Có tiếng quần hùng Trung Nguyên hô lớn:

- Kiếm Khí kia. Kiếm Khí thượng thừa kia!

Bộp.

Thân thủ lão ma quá nhanh, làm cho tia kiếm khí chỉ xoáy thủng một tảng đá!

Cẩm Phong lại lao theo.

Vút!

Lão chợt nhảy phục lên đỉnh một tảng đá lớn, lộ thiên.

Có cơ hội thuận tiện, Cẩm Phong tung cả song thủ về phía lão:

- Hãy xem Vô Ngã Bát Mạch Công!

Vù... Vù...

Tám tia kinh khí cùng xuất phát, từ tám phía vây áp lão ma.

Ào... Ào...

Lão ma như có sẵn mưu đồ, chợt nhảy bật lên cao và quật xuống một kinh uy mãnh.

Vù...

Kinh của lão va vào tám tia kinh khí.

Ầm! Ầm! Ầm!

Ở phía dưới lại có tiếng mọi người hò reo:

- Ác ma như đang vận dụng Quỷ ấn Tu La Công?!

- Vẫn không hề gì vì Minh chủ đã có Vô Ngã thần thông đối chọi!

- A Di Đà Phật! Quả nhiên là Vô Ngã công phu của bốn giáo! Bốn giáo sắp có cơ phục hưng rồi. A Di Đà Phật.

Cầm Phong đương nhiên phải nghe. Và chàng không thể không nghĩ, việc bọn họ hỗn chiến vậy là ổn, sẽ không xảy ra, tạm thời vẫn chưa xảy ra

Chàng tăng lực, đuổi theo lão ma.

Vút!

Lão ma càng lúc càng phóng lên cao, như lão quyết chạy lên đỉnh núi.

Vút!

Không cần phô diễn công phu nữa, vì đã khuất tầm nhìn của mọi người, việc phô diễn cô ý làm an lòng mọi người, cả Trung Nguyên lẫn Tây Vực, vậy là Cầm Phong có cơ hội dồn toàn lực vào việc truy đuổi quyết diệt lão ma.

Vút!

Lão đến đỉnh núi.

Vút!

Chàng cũng lên đỉnh núi.

Vút!

Có ý chờ sẵn, ngay khi Cầm Phong xuất.hiện, lão chợt gầm vang:

- Phong nhi! Người trả ân ta như thế sao?

Đã lâu lắm rồi Cầm Phong mới lại nghe tiếng quở trách này, lời quở trách của một quan gia thanh liêm minh bạch và là lời quở trách của một Hứa Đạt, phụ thân thuở nào của Hứa Phong...

Chàng rùng mình dừng lại:

- Lão... Lão...

Hứa Đạt. Lão trở về một Hứa Đạt thuở nào, nghiêm nghị:

- Hai mươi năm cứu mang nuôi dưỡng của ta đâu, Phong nhi! Đây là những gì người định đáp đền ta đó sao?

Chàng sức tỉnh quắc mắt:

- Nhưng lão đã sát hại gia phụ!

Lão cười lạt:

- Người có chứng cứ không?

Chàng thoáng ngơ ngác, rồi sực tỉnh một lần nữa:

- Tạ Phương Điền...

Lão tái mặt. Nhưng chỉ một thoáng ngay sau đó, lão đã trấn tĩnh:

- Người tin được sao lời của kẻ định ly gián ta và người?

Chàng cũng trấn tĩnh:

- Còn một người nữa cũng đã thú nhận?

Lão ung dung:

- Ai? Là Trung Nguyên Nhất Kiếm ư?

Chàng cười nhẹ:

- Hứa Thuận!

Lão giật mình:

- Hứa Thuận nào? Ta là Hứa Đạt, chỉ có một mình người là được mang họ Hứa...

Chàng ngắt lời:

- Y là Thiếu Cung chủ Thần Bí Cung!

Lão thở ra:

- Người muốn nói Lỗ Thuận?

Chàng nạt:

- Sai rồi! Y là Hứa Thuận, là hậu nhân thực thụ của một quan gia cũng thực thụ ở họ Hứa! Và là người mà lão cho rằng đã gây họa tru di cửu tộc cho Lỗ gia của lão?

Lão chớp mắt:

- Lỗ gia nào bị tru di cửu tộc? Đường như người cố tình lằm lẩn, xem ta là người có xuất thân từ dòng dõi quan gia thật. Vì chỉ có hạng quan gia mới bị triều đình xử như thế nếu bị khép tội phản quốc!

Chàng lắc đầu chán ngán:

- Đã qua rồi thời gian lão có thể dùng lời lẽ ma mỵ mê hoặc ta! Có lẽ lão chưa biết ta gặp lại ngoại tổ Mộ Dung Thần Quân.

Lão hết giả vờ:

- Mộ Dung...! Rồi sao? Mẫu thân ngươi ở họ Mộ Dung, đương nhiên lão Mộ Dung nào đó ngươi từng gặp có là ngoại tổ của ngươi cũng đúng thôi!

Chàng quắc mắt:

- Lão đừng giả vờ nữa! Vì ngờ oan cho Mộ Dung gia, có lỗi trong việc Lỗ gia bị tru di cửu tộc, lão đã giả làm Đường Thanh, thân cận với gia phụ! Chính lão đã lập mưu hại gia phụ bằng cách xui gia phụ truyền nội lực cho gia ngoại tổ. Gia phụ thoát lực, vậy là cơ hội triệt hạ vây cánh của Mộ Dung gia đã đến với lão! Cũng chính lão hạ độc gia ngoại tổ! Sau đó, khi gia mẫu vẫn nghĩ lão là bằng hữu, đã chạy đến với lão, lão vẫn nhẫn tâm sát hại!

Nhìn sắc mặt lão tái dần, chàng tiếp tục hỏi tội:

- Cả a di Mộ Dung Nhu Nhu sau này cũng bị lão bức tử. Lão đừng tưởng âm mưu sâu độc của lão sẽ được ẩn giấu mãi mãi! Chính Hứa Thuận đã phát hiện. Và cũng chính y nói tất cả cho...

Lão bật gầm:

- Súc sinh! Cả ngươi và Hứa Thuận đều là súc sinh, uống công ta dưỡng nuôi giáo huấn!

Chàng cười lạt:

- Lão quên, không nhắc đến Đường Hải Yến! Thật sự, nàng đâu là cốt nhục của lão và a di Mộ Dung Nhu Nhu?

Lão lồng lên:

- Cả nha đầu đó cũng vậy. Được ta quan tâm bấy lâu, đáng lẽ một cô nhi như ả phải cảm kích ta mới đúng! Đằng này, cả một lũ đều là súc sinh! Nghiệt súc!

Chàng phẫn nộ:

- Lão thóa mạ đủ chưa? Giờ thì nạp mạng!

Lão bật lao đến, nhanh hơn Cẩm Phong một sát na:

- Chính ngươi mới phải nạp mạng. Đỡ!

Nhìn chũm kình của lão có man mác lớp vân vù đen, chàng cười ngạo

nghe:

- Lại là Tuyệt Mệnh Sa? Vậy thì lão nên biết, trước khi Tạ Phương Điền vong mạng vì Tuyệt mệnh Sa y đã bỏ công dùng Luyện Hình Công áp dụng vào ta. Tuyệt Mệnh Sa tuy không có giải dược nhưng nó vẫn vô hại đối với ta! Đỡ! Ha... Ha...

Vù...

Ầm!

Chợt có hai bóng người từ phía dưới nhô đầu lên đỉnh núi?

Và thanh âm một nữ nhân vang lên:

- Ân công chớ lo gì giải dược. Tiểu nữ Âu Dương Thúy và chuyết Phủ Phùng Xuyên giờ đã tìm được các hóa giải tuyệt Mệnh Sa. Đó là...

Chợt lão ma lao về phía hai nhân vật vừa xuất hiện:

- Hóa ra là đôi cầu nam cầu nữ phản đồ Cổ Thạch Quan. Hai người phải chết!

Vút!

Vù...

Chàng thất sắc:

- Nhị vị lùi mau! Lão chỉ muốn dùng nhị vị để uy hiếp tại hạ! Lùi đi!

Đã muộn. Lão ma bật cười đắc ý:

- Ha... ha...! Tiểu tử ngươi manh động, hai mạng này chính là do ngươi...

Phùng Xuyên và Âu Dương Thúy hầu như không sợ hãi cho dù cả hai đang bị lão ma sanh cầm!

Phùng Xuyên vụt lùi lại, đứng thật sát vào lão ma, miệng vờ hỏi:

- Sao lão biết bọn ta là phản đồ Cổ Thạch Quan?

Đứng cạnh đó Âu Dương Thúy cũng lả lơi ngả đầu vào ngực lão ma:

- Lão không nhớ lần ta được Quan chủ Cổ Thạch Quan cho lệnh hầu hạ lão sao?

Tuy biết họ làm như thế là có mưu đồ nhưng là mưu đồ gì thì cầm Phong không thể nào đoán ra.

Trái lại, dường như lão cũng biết họ có mưu đồ và hơn Cầm Phong, lão

đoán ra!

Vì đoán ra nên lão phần nộ. Lão nghiêng răng ken két và toàn thân lão bỗng run lên bần bật:

- Dừng độc ư? Hừ... ừ...! Dừng độc đối với ta ư...? Hừ... ừ...

Toàn thân lão run rẩy vì trúng độc. Cẩm Phong chưa tin lắm về điều này!

Bởi, run thì lão vẫn run nhưng không hiểu sao diện mạo của Âu Dương Thúc và Phùng Xuyên chợt nhợt nhạt một cách kỳ lạ!

Có thể cả hai cũng run, như thể cái run của lão ma lan truyền sang họ.

Nhìn kìa, diện mạo của lão ma cũng nhợt nhạt và hình như còn nhợt nhạt hơn cả Phùng Xuyên và Âu Dương Thúc!

Lấy làm kỳ quái, Cẩm Phong gương hết mục lực nhìn lão ma, nhìn Phùng Xuyên và Âu Dương Thúc!

Uyển mạch tay của cả hai đang bị lão ma giữ chặt đến nỗi mười đầu ngón tay của lão ma do xiết quá chặt nên cứ trắng bột ra.

Bị xiết chặt, đương nhiên Phùng Xuyên và Âu Dương Thúc phải nhũn ra! Họ còn đứng được là vì họ bị lão ma giữ lại, nâng lên và giữ lại.

Lão vẫn không ngớt run rẩy, diện mạo vẫn cứ nhợt nhạt càng lúc càng nhiều! Nhiều đến độ có thể nói bây giờ dù có lấy vật sắc nhọn cắt vào mặt lão lão cũng không có lấy một giọt máu nhỏ rơi ra! Tuy vậy, lão vẫn cứ xiết chặt và giữ uyển mạch của Phùng Xuyên và Âu Dương Thúc!

Có điều hơi khác lạ là cả hai giờ run rẩy ít dần, chậm dần!

Sắc diện của họ thôi không còn nhợt nhạt nữa, trái lại đang chuyển dần qua sắc đen.

Họ bị trúng độc của chính họ! Cẩm Phong nghi ngại lùi về!

Chợt, chàng chạm phải mục quang kinh hãi của Phùng Xuyên!

Và trước khi đôi mục quang này chuyển qua thất thần hoàn toàn, không còn nghi ngờ gì nữa, chàng hồ như nghe tiếng kêu thét đang muốn phát ra của Phùng Xuyên nhưng chỉ có thể phát ra khà khà của người không còn sức lực đâu để kêu thét, để phát thành âm thanh:

- Giết lão đi...? Lão cuống tâm rồi... lão tự hủy hoại chính lão bằng cách đưa Quỷ Ấn Tu La vào tận... ặc... ặc...

Những tiếng kêu khào khào nhỏ dần, vô nghĩa dần, đến nỗi chỉ biến thành những tiếng ặc ặc tận trong miệng Phùng Xuyên!

Vậy là hết, mục quang của Phùng Xuyên rồi cũng phải lạc thần như mục quang của Âu Dương Thúy! Hình hài của họ chợt khô héo dần, khô héo một cách kỳ lạ! Và trạng thái này cũng lan rộng sang bản thân lão ma! Mặt mũi lão khô tóp lại, héo úa và khô quắt như một tàu lá đã qua thời kỳ ngả vàng giờ phải khô cong lên dưới nóng nắng mặt trời!

Chưa hết, khô thì khô, tóp thì tóp nhưng sắc diện lão vẫn nhợt nhạt, trắng bệch! Cả đầu tóc của lão cũng từ từ hóa trắng!

Và khi lão ma từ từ thu hai tay về, để thân hình khô quắt của Phùng Xuyên và Âu Dương Thúy giờ đã nhẹ tênh rơi xuống, trước mặt Cẩm Phong lúc này gần như chỉ là một bộ cốt khô được bao phủ bằng lớp da trắng nhợt và bên ngoài khoác bộ y phục rộng thùng thình!

Đầu của lão ma đã khô tóp nên như biến thành một khô lâu, cũng bọc da trắng nhợt với cái đầu tóc bạc phau phau!

Giữa hai hốc mắt trũng sâu là đôi con ngươi trắng dã!

Giữa cái miệng dần há hốc của lão ma là hai hàm răng trắng nhớn nhe ra. Và từ đó, phát ra chuỗi âm thanh khàn khàn:

- Quỷ Cốt Tu La... khặc... khặc... Hóa ra để biến thành Quỷ Cốt Tu La cũng không khó lắm! Khặc... Khặc...

Thất kinh, Cẩm Phong lật đặt bước lùi, thì ra đó là những gì Phùng Xuyên trước khi chết đã cố truyền đạt, cố đề tỉnh!

Lão ma thay vì vận dụng công phu Quỷ Ấn vào chưởng tay, vì chữ ấn còn có ý nghĩa là ức bàn tay, lòng bàn tay. Nhưng do bị Phùng Xuyên, Âu Dương Thúy âm mưu dùng độc, để không bị chất độc công tâm, lão cố tình vận dụng ngược lại, đưa công phu Quỷ Ấn Tu La ngược vào trong, cụ thể là vào ngay tâm thất lão. Lão tự biến thành Quỷ Cốt Tu La!

Với lối vận dụng này, lão biến tâm can lão thành nơi phát tán nội kinh, lão kể như cuồng tâm, hoặc gọi là kẻ vô tâm cũng đúng!

Nội kinh phát tán vào nội thể, bộc phát ra ngoài, hủy hoại phần nào nhục thể lão, để làm lão phải mang hình hài như bộ cốt khô!

Không những thế, với đôi con ngươi trắng dã, như lão không còn nhìn thấy gì!

Tiếng động do Cẩm Phong lật đặt bước lùi làm lão ngay lập tức hướng mặt

về phía Cẩm Phong:

- Ai?

Không bỏ lỡ cơ hội, nhất là sợ một Quỷ Cốt Tu La như lão không biết sẽ lợi hại như thế nào, Cẩm Phong vội bế khí, lẳng lặng lao vào lão.

Vù...

Với phản ứng thần tốc không thể ngờ, Cẩm Phong nhìn thấy lão cong hai chân, nhảy vọt qua một bên để tránh kinh của chàng.

Vút!

Do lão không nhìn thấy cũng không nhớ là đang đứng trên đỉnh núi với địa hình không mấy rộng, cái nhảy vọt kỳ lạ của lão lập tức đưa thân hình lão rơi ngay xuống dưới.

Vù....

Cả mừng, Cẩm Phong nhẹ nhàng phóng theo.

Vút!

Và chàng thật sự ngạc nhiên, hoài nghi vào điều chàng đã nhìn thấy! Lão có rơi xuống nhưng không phải để va vào vách đá và chết! Trái lại, mỗi khi chân lão chạm vào vách đá, chỉ cần hơi cong người một chút là lão lại bật lên, dịch chuyển qua một bên và tiếp tục rơi xuống phía dưới!

Cứ thế, Cẩm Phong càng theo thì càng thấy đó là cách giúp lão leo xuống núi thật nhanh và thật an toàn!

Quỷ Cốt Tu La quả lợi hại!

Cảm nhận sẽ bất lợi nếu để tình thế này kéo dài, chàng bật lên tiếng gầm thật to...

----o0o----